

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1789/2024
20.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хаџића, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, сви из места ..., Општина ..., чији је заједнички пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Дирекције полиције, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3987/23 од 07.02.2024. године, у седници одржаној 20.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3987/23 од 07.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3987/23 од 07.02.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 5971/21 од 02.03.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезана тужена да тужицима на име накнаде материјалне штете по основ обуставе исплате зараде исплати појединачно одређене новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима солидарно накнади трошкове поступка у износу од 821.568,00 динара са законском затезном каматом почев од дана када наступе услови за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3987/23 од 07.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужена да тужиоцима солидарно на име трошкова поступка исплати износ од 858.693,00 динара са законском затезном каматом почев од дана када наступе услови за извршење па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима солидарно накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 45.000,00

динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права, док је ставом 2. истог члана прописано да о испуњености услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд одлучује у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да у овом случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Побијана правноснажна пресуда којом су усвојени тужбени захтеви тужилаца на име неисплаћених зарада у ситуацији када су тужиоци доказали да су у периоду на који се односе тужбени захтеви били у радном односу код тужене, односно да су фактички обављали рад, у складу је са правним схватањем ревизијског суда израженом кроз одлуке у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињенично - правним основом. Тужена у ревизији не указује на постојање другачије судске праксе изражене кроз правноснажне пресуде или одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда о одлучивању о тужбеним захтевима у истоветним чињенично - правним ситуацијама.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 29.07.2021. године, преиначена 27.09.2022. године. Вредност предмета спора у односу на тужиоца АА је 1.079.441,80 динара, у односу на тужиоца ББ је 1.068.565,38 динара, у односу на тужиоца ВВ је 1.332.312,62 динара, у односу на тужиљу ГГ је 1.365.116,04 динара, а у односу на тужиоца ДД је 1.068.773,66 динара.

Имајући у виду да се предмет спора у овој парници не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа, у ком случају би ревизија била дозвољена применом члана 441. ЗПП, већ је предмет спора новчано потраживање, дозвољеност ревизије цени се по општим правилима о дозвољености ревизије у имовинскоправним споровима.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужиоци нису јединствени супарничари у смислу члана 204. ЗПП, због чега се вредност предмета спора која се ревизијом побија цени у односу на сваког тужиоца појединачно. Побијана вредност предмета спора у односу на тужиоца АА је 1.079.441,80 динара, у односу на тужиоца ББ је 1.068.565,38 динара, у односу на тужиоца ВВ је 1.332.312,62 динара, у односу на тужиљу ГГ је 1.365.116,04 динара, а у односу на тужиоца ДД је 1.068.773,66 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења односно преиначења тужбе не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, због чега је ревизија тужене недозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Тужиоцима не припадају трошкови одговора на ревизију, јер исти, у смислу члана 154. ЗПП, нису били нужни за вођење парнице, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић